

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **P. H.**
bytem X
zastoupen Mgr. Alenou Křišťálovou, advokátkou
sídlem Libušina 933/9A, 323 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Plzeňský kraj**
sídlem Antonína Uxy 11, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2024, č. j. 53019/2024-600000-11,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Ve věci jde o vymáhání britské daňové pohledávky prostřednictvím mezinárodní pomoci tuzemským správcem daně.

2. Žalovaný byl podle § 9 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále jen „ZMP“), jako správce daně pověřen uskutečněním úkonů v rámci poskytnutí mezinárodní pomoci stran žádosti dožadujícího kontaktního orgánu Velké Británie HMRC Debt Management, MARD and NNRU Team o vymáhání finančních pohledávek proti žalobci referenční číslo GB_CZ_EEC068276_282022_20221115_c_RR, ze dne 15. 11. 2022 (dále jen „*britské rozhodnutí*“), v celkové výši 5.813.497,06 Kč (dále jen „*vymáhaná pohledávka*“), přičemž titulem pro vymáhání byl jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky referenční číslo GB_EEC068276_20221115_UIPE_1 ze dne 15. 11. 2022 (dále jen „*JD*“). Žalovaný vyrozuměl žalobce o vymáhané pohledávce a poučil ho o možné daňové exekuce v případě neuhrazení dluhu. Námitku žalobce proti vyrozumění o nedoplatku dle § 159 daňového řádu zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2023, č. j. 6749-5/2023-600000-11.
3. Žalobce vymáhanou pohledávku neuhradil, a proto vydal žalovaný dne 29. 8. 2023 exekuční příkaz č. 2360001805, č. j. 170593/2023-600000-42 (dále jen „*exekuční příkaz*“), jímž podle § 178 odst. 1, 5 písm. a) a § 187 a násl. daňového řádu nařídil daňovou exekuci vymáhané pohledávky. Námitku žalobce proti exekučnímu příkazu podle § 159 daňového řádu žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 12. 2. 2024, č. j. 53019/2024-600000-11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou a přípustnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba

4. Žalobce žádal, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i exekuční příkaz a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobce namítl, že nebyl v minulosti žádným britským daňovým orgánem vyrozuměn o existenci vymáhané pohledávky a neměl tak možnost se britskému rozhodnutí bránit, kdy nyní již lhůty k obraně u britských orgánů uplynuly. Žalobce dále uvedl, že jsou pochybnosti o správnosti a vykonatelnosti britského rozhodnutí, protože JD neuvádí, že by sporná rozhodnutí byla žalobci doručena - JD konstatuje, že *datum doručení není k dispozici*. Žalobce argumentoval i tím, že § 28 odst. 1 ZMP, který nepřipouští přezkum exekučního titulu v rozsahu zjištění, zda a jak byl doručen a zda měl tedy povinný možnost se proti exekučnímu titulu bránit, odporuje ústavním principům a právům žalobce, když umožňuje výkon rozhodnutí, které nebylo žalobci doručeno a proti kterému se nemohl bránit. Přitom dřívější právní úprava umožňovala přezkum doručení exekučního titulu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 5 Afs 48/2007-173 (dále jen „*Judikát*“), k výkladu zákona č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále jen „*Původní zákon*“)]. *Cesta uplatnění práv u cizích orgánů* vyžaduje zastoupení cizím advokátem, znalost jazyka a nemalé finanční prostředky, kdy šance na úspěch v případě, že veškeré lhůty pro podání opravných prostředků již dávno uplynuly, je mizivá, tudíž nepředstavuje reálnou možnost obrany.
6. Žalobce dodal, že až v rámci řízení před žalovaným zjistil, že se vymáhaná pohledávka vztahuje k celním prohlídkám dne 27. 4. 2019 a 4. 2. 2020, kdy žalobce při výkonu práce pro svého zaměstnavatele CEE Logistic a. s. (dále jen „*zaměstnavatel*“) řídil kamiony, které byly v přístavu britskými celními orgány z důvodu převozu tabáku zadrženy. Žalobce nedisponuje relevantními doklady k provedeným kontrolám, kdy dokumentům, které mu britští celníci předložili k podpisu, nerozuměl. Zaměstnavatel žalobci neumožnil, aby řídil

jiný kamion, který zboží v Británii přeloží a odveze na místo určení. Žalobce pod nátlakem podepsal zaměstnavateli závazek, že bude splácet náklady za přeložení kamionu. Následně byl žalobce z práce propuštěn. Žalobce byl zaměstnavatelem informován v dubnu 2021, že je u zaměstnavatele britskými úřady vymáhána spotřební daň v souvislosti s nalezeným tabákem. Dlužníkem spotřební daně by měl být podle žalobce zaměstnavatel, jakožto dopravce, nikoliv žalobce. Žalobce shrnul, že popírá vymáhanou pohledávku, že nemá nic společného s tabákovými výrobky nalezenými v kamionech, ani nebyl informován o řízení probíhající ve Velké Británii, tudíž se nemohl žádným způsobem bránit.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Žalovaný předeslal, že rozhodnutím ze dne 21. 11. 2023, č. j. 170593-4/2023-600000-42 z moci úřední odložil daňovou exekuci podle § 181 odst. 1 daňového řádu a § 24 odst. 1 ZMP a článku 14 odst. 4 směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. 3. 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „*Směrnice*“), protože žalobce tvrdil, že napadl zákonnost a správnost britského rozhodnutí prostřednictvím londýnské advokátní kanceláře.
9. Exekučním titulem, tj. titulem pro vymáhání v České republice jako dožádaném státě, je dle § 20 odst. 2 ZMP a čl. 12 odst. 1 Směrnice ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky, kdy toto podle žalovaného představuje podstatný rozdíl oproti původní právní úpravě obsažené v Původním zákoně, který považoval za titul pro vymáhání exekuční titul příslušného dožadujícího orgánu cizího státu. Důvodem tohoto posunu bylo podle bodu 8 preambule Směrnice to, že přijetí jednotného dokladu, který se bude používat pro opatření k vymáhání pohledávek v dožádaném členském státě, by mělo vyřešit problémy související s uznáním a překladem aktů vydaných v jiném členském státě, které jsou nejvýznamnějším důvodem, proč je stávající úprava týkající se pomoci neúčinná. V posuzované věci přitom JD splňoval požadavky kladené na něj v článku 12 odst. 1 Směrnice i § 20 odst. 3 ZMP, proto nemohla být podle § 31 odst. 5 ZMP žádost o poskytnutí mezinárodní pomoci odmítnuta. V žalobě žalobce brojí nikoli proti JD jakožto exekučnímu titulu, nýbrž proti britskému rozhodnutí, zejména jeho nedoručení. Podle § 28 odst. 1 ZMP a čl. 14 odst. 1 věta první Směrnice však žalovanému nepřislušelo posouzení zákonnosti nebo správnosti dožádané finanční pohledávky uložené jiným státem, původního titulu pro vymáhání finanční pohledávky v jiném státu, jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu ani doručení učiněného orgánem veřejné moci jiného státu. Žalovaný byl vázán obsahem žádosti o vymáhání a jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky, jenž garantuje vymahatelnost pohledávky v dožádaném státu. Z bodu 3 žádosti o vymáhání nevyplývá, že britské rozhodnutí není možné v dožadujícím státu Velké Británie napadnout (žalobce ostatně sám tvrdí, že proti britským rozhodnutím prostřednictvím londýnské advokátní kanceláře brojí).
10. Žalobce argumentuje bodem 8 JD, kde je uvedeno, že není k dispozici datum doručení britského rozhodnutí, a dovozuje z toho, že doručeno nebylo. Žalobce však podle žalovaného pomíjí, že v úvodu JD je uvedeno prohlášení dožadujícího kontaktního orgánu, že britské rozhodnutí bylo doručeno, vyžadují-li to vnitrostátní britské právní předpisy. Jde o standardizované prohlášení na

předepsaném formuláři, které při vázanosti správností a zákonností JD pro tuzemské orgány osvědčuje doručení způsobem, který je v souladu s britskými vnitrostátními předpisy.

11. Příklad řešený Judikátem byl regulován Původním zákonem a směrnicí Rady 76/308/EHS ze dne 15. 3. 1976 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z operací, které jsou součástí systému financování Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu, zemědělských dávek a cla (dále jen „Původní směrnice“). Šlo zde o výklad článku 12 odst. 3 Původní směrnice, podle něhož je tuzemský soud oprávněn ověřit, zda bylo cizozemské rozhodnutí řádně doručeno podle tuzemských předpisů. Závěry Judikátu však byly překonány novou platnou právní úpravou, jak na evropské úrovni (Směrnice), tak vnitrostátní implementací Směrnice (ZMP). Článek 12 Původní směrnice se od článku 14 Směrnice odlišuje. K ústavním parametrům § 28 odst. 1 ZMP žalovaný uvedl, že žalobce nebyl zbaven obrany proti případným vadám původních titulů pro vymáhání pohledávek (včetně namítaného nedoručení), když může tyto vady napadnout v dožadujícím státě, ačkoliv takový způsob obrany není komfortní. Práva žalobce jsou však dostatečně zaručena v § 24 odst. 1 ZMP, podle něhož žalovaný na základě tvrzení žalobce o napadení britského rozhodnutí daňovou exekuci odložil.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

12. Vzhledem k tomu, že oba účastníci vyjádřili výslovně svůj souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (žalovaný v podání ze dne 13. 5. 2024 a žalobce v podání ze dne 31. 5. 2024), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Žaloba je nedůvodná.
15. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
16. Primárně jde o Směrnici. Pro výklad Směrnice je významná její preambule, kde je vysvětleno, že důvodem, proč evropský zákonodárce měl za nutné zrušit Původní směrnici a přijmout zcela novou právní úpravu, byl zájem na řádném fungování vnitřního trhu vyžadující účinnější a efektivnější regulaci vzájemné pomoci mezi členskými státy při

vymáhání pohledávek, než jakou poskytovala úprava Původní směrnice.¹ Jedním z prostředků, který měl uvedený cíl realizovat, bylo zavedení jednotného dokladu, který se bude používat pro opatření k vymáhání pohledávek v dožádaném členském státě, jakož i přijetí jednotného standardního formuláře pro doručování aktů a rozhodnutí vztahujících se k pohledávce, kdy to mělo vyřešit problémy související s uznáním a překladem aktů vydaných v jiném členském státě, které byly nejvýznamnějším důvodem, proč byla Původní směrnice týkající se pomoci neefektivní.² V preambuli bylo zdůrazněno, že žaloba proti pohledávce, doručení uskutečněném orgány dožadujícího členského státu nebo dokladu o její vymahatelnosti musí být dlužníkem podána příslušnému orgánu dožadujícího členského státu.³ Tuto úpravu zvolil evropský zákonodárce jako souladnou se základními právy a zásadami uznávanými zejména Listinou základních práv Evropské unie.⁴

17. Směrnice, která zrušila Původní směrnici, obsahuje následující regulaci, kterou byly povinny členské státy transponovat do vnitrostátních právních řádů do 1. 1. 2012⁵:

(i) Dožádaný orgán musí na žádost dožadujícího orgánu vymáhat daňové pohledávky vzniklé v jiném členském státě, na něž se vztahuje doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě.⁶

(ii) Za dostatečný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě se považuje jednotný doklad o vymahatelnosti, který je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky a předběžná opatření přijímaná v dožádaném členském státě a nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v tomto členském státě. Součástí informací, které jednotný doklad o vymahatelnosti musí povinně obsahovat, není údaj o datu doručení uskutečněném orgány dožadujícího státu.⁷

(iii) Spory týkající se pohledávky, původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě a *spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem dožadujícího členského státu spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího členského státu.*⁸

18. Soud v Dohodě o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii (2019/C 384 I/01) ověřil, že se pro vzájemnou pomoc mezi členskými státy a Spojeným královstvím při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní použije Směrnice až do 31. 12. 2025.⁹

19. ZMP zapracoval Směrnici a upravil postup a podmínky, za kterých tuzemské orgány poskytují mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávek z daní, poplatků a cel jakéhokoli druhu včetně jejich příslušenství ukládaných orgánem veřejné moci jiného členského

¹ viz body 1, 2, 3 a 4 preambule Směrnice

² viz bod 8 preambule Směrnice

³ viz bod 12 preambule Směrnice

⁴ viz bod 21 preambule Směrnice

⁵ viz čl. 28 odst. 1 a čl. 29 Směrnice

⁶ viz čl. 1, čl. 2 odst. 1 písm. a), čl. 10 odst. 1 Směrnice

⁷ viz čl. 12 odst. 1 (i a contrario) Směrnice

⁸ viz čl. 14 Směrnice

⁹ viz čl. 100 odst. 1 a čl. 126 uvedeného dohody

státu.¹⁰ Při provádění této mezinárodní pomoci se postupuje podle daňového řádu, pokud ZMP nestanoví jinak.¹¹

20. Tuzemský kontaktní orgán je podle ZMP povinen bez dalšího zajistit vymáhání finanční pohledávky z jiného státu vždy, když obdrží žádost kontaktního orgánu jiného státu, jejíž součástí je jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky v dožádaném státu, ledaže by se žádost týkala pohledávky nižší než 1 500 EUR nebo uplynula lhůta k jejímu podání.¹² ZMP přitom výslovně stanoví, že *jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice je jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky*.¹³ V podstatě totéž je výslovně vyjádřeno v ZMP znovu tím, že *tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti nebo správnosti ani dožádané finanční pohledávky uložené orgánem veřejné moci jiného státu, ani původního titulu pro vymáhání finanční pohledávky v jiném státu, ani jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu, ani doručení učiněného orgánem veřejné moci jiného státu*.¹⁴ Orgánem veřejné moci příslušným k posouzení zákonnosti nebo správnosti úkonu nebo dokumentu souvisejícího s prováděním mezinárodní pomoci, je orgán veřejné moci jiného státu stanovený k tomu podle právních předpisů tohoto jiného státu.¹⁵ ZMP zrušil ke dni 1. 1. 2012 Původní zákon.¹⁶
21. Podle § 159 odst. 1 a 2 daňového řádu správce daně námitku proti svému úkonu posoudí a zamítne ji, pokud neuzná-li oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů.
22. Žalobní námitky soud neshledal opodstatněnými z následujících důvodů.
23. Žalobce tvrdil, že mu britské daňové orgány řádně nedoručily britské rozhodnutí. Podstatou žalobní argumentace byl fakt, že rozhodnutí, zakládající finanční pohledávky britské daňové správy vůči žalobci, nebylo žalobci britskou daňovou správou doručeno, a tudíž vymáhaná pohledávka nemohla vzniknout, a proto tuzemskému správci daně nemohlo vzniknout oprávnění vymáhanou pohledávku postupy daňového řádu na žalobci vymáhat.
24. Z výše uvedeného shrnutí Směrnice a ZMP vyplývá, že pro exekuční oprávnění a exekuční povinnost tuzemského správce daně je právně bezvýznamné, zda a jak bylo britské rozhodnutí žalobci doručeno. Pro exekuční oprávnění žalovaného postačovalo, měl-li k dispozici bezvadnou žádost britského dožadujícího orgánu a bezvadný jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky. Údaje o doručení britského rozhodnutí nejsou ani povinnou náležitostí uvedených listin, ani skutečností, kterou by žalovaný měl či mohl zkoumat. Žalobce v žalobce nenamítl ani vadu žádosti britského dožadujícího orgánu ani vadu jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky (že by jejich obsah neodpovídal požadavkům ZMP). Vzhledem k tomu žalovaný nemohl vydáním exekučního příkazu ani napadeného rozhodnutí pochybit z důvodů namítnutých žalobcem v žalobě. Skutečnost, zda a jak se žalobce mohl či aktuálně může britskému rozhodnutí bránit, není pro posouzení důvodnosti žaloby právně relevantní. Jinak řečeno, jelikož *jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice je jednotný*

¹⁰ viz § 1 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) bod 3 ZMP

¹¹ viz § 2 ZMP

¹² viz § 17 odst. 1 a 2, § 20 odst. 1 a § 31 ZMP

¹³ viz § 20 odst. 2 ZMP

¹⁴ viz § 28 odst. 1 písm. a) bod 3, písm. b), písm. c) a písm. g) ZMP

¹⁵ viz § 28 odst. 3 ZMP

¹⁶ viz § 38 bod 1 a § 39 ZMP

doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky a tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti nebo správnosti ani dožadané finanční pohledávky uložené orgánem veřejné moci jiného státu, ani původního titulu pro vymáhání finanční pohledávky v jiném státu, ani jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu, ani doručení učiněného orgánem veřejné moci jiného státu, není britské rozhodnutí (včetně jako vykonatelnosti a doručení) v posuzované věci exekucním titulem a není způsobilé ovlivnit exekucní řízení vedené žalovaným.

25. Soud tak aprobuje závěry žalovaného na str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí, že mu nepříslušelo hodnotit JD ve vztahu k doručení britského rozhodnutí žalobci, kdy JD obsahoval všechny náležitosti vyžadované právními předpisy, mezi něž uvedení data doručení rozhodnutí nepatří. Soud se též ztotožňuje s posouzením žalovaného, že údaje obsažené v JD „*Původní doklad o vymahatelnosti této pohledávky/těchto pohledávek byl doručen, vyžadují-li to vnitrostátní právní předpisy dožadujícího státu (Velká Británie)*“ a „*Datum není k dispozici*“ v bodě *Doručení původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím státě (Velká Británie)* přesně odpovídají požadavkům v příloze II provádějícího nařízení Komise (EU) č. 1189/2011 k provedení Směrnice. JD nevykazoval vadu v tom, že neuváděl datum doručení britského rozhodnutí, a proto žalovaný exekuci nepochybil. Vzhledem k tomu, že JD odpovídalo prováděcímu nařízení, nemohlo zakládat žalobcem tvrzené pochybnosti o správnosti a vykonatelnosti britského rozhodnutí – a i kdyby teoreticky (což nenastalo) pochybnosti vznikly, nemohly opravňovat žalovaného odmítnout mezinárodní pomoc.
26. Žalobní námitce, že § 28 odst. 1 ZMP odporuje (z konkrétně neuvedených důvodů) ústavnímu pořádku, též nemohl soud přisvědčit. Uvedené ustanovení zapovídá tuzemskému správci daně posuzovat zákonnost a správnost doručení britského rozhodnutí. Zároveň toto ustanovení odpovídá čl. 14 odst. 1 Směrnice, odpovídá ostatně i účelu Směrnice tak, jak ho evropský zákonodárce vymezil v její preambuli. Žalobci není odňata možnost brojit proti britskému rozhodnutí, nemůže tak však činit v řízení vedeném žalovaným, ale před příslušným orgánem dožadujícího státu, tedy Velké Británie. Tuto cestu nelze kvalifikovat jako nereálnou, jak činí žalobce, byť je zřejmé, že z důvodů popsaných žalobcem v žalobě jde o cestu ve všech ohledech náročnější. Posouzení žalovaného na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí ve vztahu k této námitce žalobce bylo tedy správné.
27. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by jeho žalobní argumentaci podporoval Judikát. Judikát se totiž netýkal ani ZMP, ani Směrnice a vztahoval se jen k výkladu Původního zákona a Původní směrnice¹⁷. Jak je již z preambule Směrnice zřejmé, Směrnici evropský zákonodárce právní regulaci Původní směrnici změnil. Žalobce v žalobě nepřinesl žádnou argumentaci, proč by se Judikát měl vztahovat na jeho věc přesto, že se řídí jiným právním předpisem, čehož si je žalobce evidentně vědom, protože poukazuje na *dřívější* právní úpravu.
28. Soud v této souvislosti odkazuje na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývají tyto závěry: V režimu mezinárodní pomoci s vymáháním finančních pohledávek ve smyslu Směrnice a ZMP nejsou české dožadované orgány oprávněny žádosti dožadujících orgánů jiného členského státu EU (anebo i jiného státu podle zákona o mezinárodní pomoci) jakkoliv posuzovat a odmítnout vyjma důvodů taxativně stanovených. Stejně tak

¹⁷ viz zejména body 38 až 40 Judikátu, který se zabýval tehdy účinnou právní úpravou přezkumu „*opatření k vymáhání pohledávky*“

dožádaným orgánům nepřísluší jakkoliv posuzovat zákonnost či správnost žádosti dožadujícího orgánu cizího státu, resp. pohledávky, k jejímuž vymožení je taková žádost podána. Právní úprava mezinárodní pomoci tedy neumožňuje přezkoumávat právní důvody, na nichž se zakládá jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném státu, který je titulem pro její vymáhání a je součástí žádosti dožadujícího orgánu.¹⁸ Dožádané daňové orgány nejsou oprávněny posuzovat původní tituly pro vymáhání dotyčných finančních pohledávek ani správnost údajů uvedených v jednotných dokladech o vymahatelnosti.¹⁹

29. Veškerá žalobní argumentace týkající se okolností vzniku vymáhané pohledávky (jízdy žalobce s kamionem, jednání se zaměstnavatelem atp.) nemohla být důvodná proto, že vznik vymáhané pohledávky nepatřil do otázek, které by žalovaný měl či mohl posuzovat a přihlížet k nim při vydání exekučního příkazu a napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak správně na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že mu nepříslušelo hodnotit správnost a zákonnost britského rozhodnutí.
30. Soud dodává, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohl mít význam odklad exekuce nařízené exekučním příkazem, o němž se zmínil žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. Obiter dictum soud souhlasí s názorem žalovaného vyjádřeným ve vyjádření k žalobě, že odklad exekuce vzhledem k procesní obraně žalobce proti britskému rozhodnutí ve Velké Británii podle § 24 odst. 1 ZMP je zřejmým (nejméně částečným) vyvážením evropským zákonodárcem zvoleného řešení spočívajícího v nepohodlí spojeném s nutností procesní obrany v dožadujícím (cizím) státě.
31. Listiny označené v žalobě a k žalobě přiložené (založené na čl. 6 až 26 soudního spisu) a listiny přiložené k podání žalobce ze dne 15. 4. 2024 (založené na čl. 33 až 37 soudního spisu) soud neprováděl k důkazu, protože jsou součástí správního spisu, jímž správní soudy dokazování neprovádí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70). Usnesení zdejšího soudu ze dne 13. 11. 2023, č. j. 57 Af 16/2023-38, označené žalobcem v žalobě k důkazu soud též neprováděl k důkazu, neboť dokazování soudními rozhodnutími se neprovádí a žalobní námitky se věcně ani uvedeného usnesení netýkaly.
32. Listiny přiložené žalobcem k žalobě (založené na čl. 27 až 31 soudního spisu), listinu přiloženou k podání žalobce ze dne 15. 4. 2024 (založenou na čl. 38 soudního spisu) a listiny přiložené k podání žalobce ze dne 2. 5. 2024 (založené na čl. 44 až 50 soudního spisu) soud považoval za důkazy vztahující se k žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků.
33. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

34. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by

¹⁸ viz bod 11 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2021, č. j. 8 Afs 355/2019-34

¹⁹ viz bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 Afs 342/2021- 35

náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. srpna 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu